

Venku mrzlo a bílý sníh se třpytil jako křišťálové kamínky. Venku nebyl nikdo, úplné liduprázdno, a tak jsem pozoroval tichou ulici a lehoučce padající sníh. Za oknem bylo teploučko, tiše praskalo dříví v krbu. Můj dědeček se klidně pohupoval a podřimoval ve svém starém dřevěném křesle, které trochu vrzalo. Vládla u nás pohoda, klídeček, a taky velká nuda. Všichni moji kamarádi byli na horách a já jsem zůstal doma, protože po prodělaném zápalu plic mám zákaz sportovat. Fakt jsem si hlasitě povzdechl: „Ach jo. To bude opruz, kámo!” Úplně jsem zapomněl na to sklo v okně a neopatrně, trochu našťavaně jsem ťuknul čelem do rámu. Dědeček leknutím prudce zastavil svůj houpající prostředek, který ho vyhodil vpřed a zastavil se přímo přede mnou. „Tak to bylo fakt hustý, dědo. Mohl bys učit moje kámoše parkur!” Děda se hlasitě zasmál a dal z patra i několik repujících gest. Úplně zapomněl na svá vrzající, bolavá kolena. Oba jsme se od srdce zasmáli. Kdyby nás nevyrušil cinkající zvonek, smáli bychom se snad až do rána.

S úsměvem od ucha k uchu jsem prudce otevřel dveře. Můj výraz ale náhle ztuhnul, protože na schodech stál zasněžený Frantík. Úplně jsem zapomněl, že on taky nejel na hory, ale proč, to jsem už nevěděl. Vymrzlý a utrápený Frantík se sotva zmohl na slovo. „Pojď dál, Frantíku!” ozvalo se z obýváku. To děda volal a ještě podotknul: „Ať netopíme pánu Bohu do oken.” Chtělo se mi smát, že můj dědeček bedlivě sleduje reklamy v telce. Ještě mohl dodat: „A kdo bude zhasínat? Medvídek?” Avšak pohled na utrápeného Frantíka mi to nedovolil.

Děda spěchal vařit zázvorový čaj se skořicí a my si sedli ke krbu. Praskající dřevo, vůně zázvorového čaje a padající sníh dotvářely předvánoční atmosféru. „Vždyť už jen pár dnů a budou Vánoce!” Pomyslel jsem si v duchu. Vypadalo to, že nešťastný kamarád nemá na Vánoce ani pomyslení. „Co se děje, Frantíku?” zeptal jsem se váhavě. „Luky, Luky,” zavzlykal Frantík. „Maminku odvezli do nemocnice,” dokončil plačící chlapec. „To nic, Frantíku, všechno zvládneš,” chlácholil děda kamaráda. „Chceš nějak pomoci?” tiše jsem zašeptal. Váhavě, snad i s ostychem se na mě smutně podíval a potom nejistě, pomalu řekl: „Nemám se sestrou kam jít.” Děda pohotově a rychle odpověděl: „Ale máte, půjdete k nám domů.” Skákal jsem snad dva metry vysoko a hlasitě křičel: „Hurá, hurá, můj dědeček je cool.” Kamarád také hned pookřál a bylo vidět, že se mu ulevilo a na tváři vykouzli malinkatý úsměv. A nuda? Ta rozhodně nebyla....

Druhý den přišel Frantík s Lili. Ta mrňavá, baculatá holčina byla opravdu hustá. Nerozuměl jsem jí ani slovo, jako by mluvila nějakým neznámým, cizím jazykem. Děda to ale zvládal bravurně, rozuměl slovům jako papú, eee, eče, hají. No fakt jsem netušil, co ta slova znamenají. Ptát se Frantíka mi bylo hloupé, tak jsem na tajňáka využil svého kámoše Google. Nic, prostě nic mi ten chytrák překladač neukázal. Jako že si neumí poradit se slovy skoro dvouletého batolete? To mi hlava nebrala, opravdu ne. Tak jsem se postupně učil slovům, které prskající Lili říkala. Roztomilá to byla, ale prskat tedy opravdu nemusela.

Dny utíkaly a my si postupně na sebe zvykali. Bylo to moc hezké. Tedy až na eee v nočníku. To jsem fakt nedával a vždy, když bylo naděláno, jsem vzal roha. Jednou však, když nikdo nebyl doma a já si hrál s Lili, přišlo to obávané slovo eee. „To snad ne, kámo! To mi to dítě udělalo schválně. Já jsem opravdový chudák!” rozzlobeně jsem se politoval. Abych se s tím eee nesetkal tváří v tvář, vzal jsem plynovou masku, kterou měl doma děda z dob, kdy pracoval ve vojenském skladu. S nasazenou maskou jsem se blížil pomalým krokem k Lili, která vyděšeně křičela, něco jako mimoň, moc jsem jí nerozuměl. S velkým nasazením a odhodláním, že přece zachráním Frantíkovu sestru jsem překonal sám sebe a vše jsem zvládnul. „To byla fuška,” zhodnotil jsem situaci. „Umývat nádoby celý měsíc je proti tomu procházka růžovou zahradou,” jsem lamentoval.

Brzy nastaly kouzelné Vánoce a očekávaný Štědrý den. Frantíkovu maminku pustili z nemocnice, což byl pro nás ten nejkrásnější dárek. Všichni šťastní a veselí jsme strávili společně vánoční čas provoněný pomerančem a jehličím v našem teplém domově. Žvatlající Lili vesele pobíhala od jednoho ke druhému a šťastně ukazovala mamince každý kout našeho domu. Také se nezapomněla zastavit u vojenské masky, která ležela napůl schovaná pod stoličkou. „Mimoň,” tentokrát srozumitelně utrousila Lili. Zrudl jsem jak červená pivoňka, ale naštěstí si toho nikdo nevšimnul. To bylo štěstí, ještě bych to musel vysvětlovat, a to se mi opravdu, ale opravdu nechtělo. Ten trapas bych fakt nerozchodil.

Třináctá komnata, moje velké tajemství. No, ano. Je to to eee v nočníku a hlídání malé baculaté prskající holčiny. Přece bych to nemohl kámošům říct. No uznejte, jak by to vypadalo: Luky-hlídač malých dětí. Ale zase na druhou stranu, opravdu ty dva týdny nebyla vůbec nuda. Repující děda, prskající, slintající Lili, bezva kámoš Frantík a mimoň, kdo má doma takovou sestavu?